

Sygn. akt: I. C. 18/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Aneta Ineza Sztukowska</i>
Protokolant:	<i>Julita Katarzyna Mikłaszewicz</i>

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r. w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 01.03.2012 r. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 230,80 zł (słownie: dwieście trzydzieści złotych 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach), tytułem brakujących kosztów sądowych, następujące kwoty:

a) od powoda P. M. – 239,87 zł (słownie: dwieście trzydzieści dziewięć złotych 87/100)

b) od pozwanego (...) S.A. w W. – 196,26 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt sześć złotych 26/100).

SSR Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I. C. 18/13

UZASADNIENIE

Powód P. M. wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.03.2012 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swe roszczenie powód wskazał, iż w wyniku kolizji drogowej z dnia 05.01.2012 r., spowodowanej przez osobę korzystającą z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności

cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, doznał obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. Powód zgłosił pozwanemu roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia; pozwany roszczenie to uznał co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 4.000,00 zł. Kwota ta, zdaniem powoda, nie rekompensuje jednak krzywdy, jakiej doznał w związku z wypadkiem z dnia 05.01.2012 r. w związku z czym zdecydował się na sądowe dochodzenie swych roszczeń.

W odpowiedzi na pozew, (...) S.A. w W. nie uznał powództwa i domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż – co do zasady - ponosi względem powoda odpowiedzialność za skutki kolizji samochodowej z dnia 05.01.2012 r. Podniósł jednak iż jeszcze przed procesem wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 4.000,00 zł, która to kwota – zdaniem pozwanego – jest adekwatna do cierpień fizycznych i psychicznych powoda związanych z wypadkiem z dnia 05.01.2012 r. oraz rozmiaru uszczerbku na zdrowiu, jakiego w wyniku przedmiotowego wypadku on doznał.

W toku procesu, a mianowicie w piśmie z dnia 17.06.2013 r. (k. 101-102) powód rozszerzył powództwo w zakresie żądania zapłaty zadośćuczynienia do kwoty 11.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 5.000,00 zł od dnia 01.03.2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 6.000,00 zł od dnia doręczenia tego pisma stronie pozwanej do dnia zapłaty. Tak rozszerzonego powództwa strona pozwana nie uznała, na poparcie swego stanowiska powtarzając argumentację z uzasadnienia odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 05.01.2012 r., w miejscowości S., doszło do wypadku samochodowego, który spowodował M. M. kierujący samochodem marki A. (...) nr rej. (...) i w którym obrażeń ciała doznał P. M.. W dacie powyższego wypadku M. M. korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W. (bezsporne, dodatkowo dowód: oświadczenie P. M. – w aktach szkodowych k. 40 koperta, potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – w aktach szkodowych k. 40 koperta)

Bezpośrednio po wypadku P. M. zgłosił się do Oddziału Ratunkowego w Szpitalu w S., gdzie udzielono mu pomocy medycznej, wykonano badania radiologiczne kręgosłupa oraz wykonano badanie przedmiotowe z rozpoznaniem: skręcenie kręgosłupa szyjnego. Zalecono wówczas P. M. noszenie kołnierza miękkiego na szyję (który ww. nosił przez około 6 tygodni), przyjmowanie leków przeciwbólowych i kontrolę w (...). Wobec utrzymujących się dolegliwości bólowych w okresie od dnia 16.01.2012 r. do dnia 18.01.2012 r. P. M. był hospitalizowany w Oddziale Urazowo-Ortopedycznym Szpitala w S. z rozpoznaniem: Skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Stłuczenie kręgosłupa C-Th. Po tej hospitalizacji P. M. nie leczył się już ortopedycznie ani neurologicznie; korzystał jedynie z zabiegów fizykalnych w warunkach domowych i doraźnie przyjmował leki przeciwbólowe. Poddał się też leczeniu psychologicznemu w Szpitalu (...) w E., gdzie rozpoznano u niego ostrą reakcję na stres i zaburzenia adaptacyjne (dowód: dokumentacja medyczna w aktach szkodowych k. 40 koperta, opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii R. Z. k. 65-67, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii G. K. k. 86-88).

W okresie około 3-4 tygodni po wypadku P. M. odczuwał znaczne bóle kręgosłupa szyjnego i bóle barku. W miarę upływu czasu dolegliwości te zmniejszały się. Aktualnie nasilenie dolegliwości bólowych nie powoduje konieczności stałego, systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych. Dolegliwości te pojawiają się przy tym u P. M. przy obciążaniu kręgosłupa szyjnego stałą, niezmienną pozycją (np. przy pracy siedzącej) i przy obciążeniu związanym z ruchami skrętnymi kręgosłupa szyjnego (np. podczas pływania). Istnieje szansa na ich ustąpienie w przyszłości, przy czym dla osiągnięcia tego celu wymagane jest skorzystanie z rehabilitacji. Dolegliwości te nie mają wpływu na aktualną aktywność zawodową P. M.; mają natomiast wpływ na jego aktywność życiową – ograniczają go w zajęciach sportowo-rekreacyjnych (dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii R. Z. k. 65-67, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii G. K. k. 86-88).

W związku z wypadkiem z dnia 05.01.2012 r. P. M. doznał 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci pourazowych zaburzeń korzonkowych bólowych i ruchowych w odcinku szyjnym, 5% długotrwałego uszczerbku na

zdrowiu w postaci pourazowego zespołu adaptacyjnego i 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci urazu związanego z obrażeniami kręgosłupa - w rozumieniu zapisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania - Dz.U. Nr 234 poz. 1974 (dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii R. Z. k. 65-67, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii G. K. k. 86-88).

P. M. w dacie wypadku z dnia 05.01.2012 r. miał lat 30. Był osobą w pełni sprawną fizycznie, grał w piłkę nożną, pływał. Po wypadku musiał ograniczyć aktywność fizyczną, wskutek czego przytył około 15 kg. Powyższe ograniczenia stanowiły dla niego źródło dyskomfortu (dowód: zeznania P. M. k. 41-42).

Pismem z dnia 30.01.2012 r. P. M. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty m.in. zadośćuczynienia w kwocie 9.000,00 zł z tytułu urazu kręgosłupa szyjnego i piersiowo-lędźwiowego oraz potłuczeń ogólnych, doznanych w wyniku wypadku z dnia 05.01.2012 r. (dowód: pismo z dnia 30.01.2012 r. – w aktach szkodowych). W odpowiedzi na to wezwanie, decyzją z dnia 20.02.2012 r., (...) S.A. w W. przyznał mu zadośćuczynienie w kwocie 2.000,00 zł (dowód: decyzja z dnia 20.02.2012 r. – w aktach szkodowych). Następnie, po przedstawieniu przez P. M. dodatkowej dokumentacji medycznej, (...) S.A. w W. zweryfikował swe stanowisko i decyzją z dnia 26.04.2012 r. przyznał P. M. zadośćuczynienie w łącznej kwocie 4.000,00 zł (dowód: dokumentacja medyczna – w aktach szkodowych, decyzja z dnia 26.04.2012 r. k. 35 i w aktach szkodowych k. 40 koperta).

Z tytułu wypadku z dnia 05.01.2012 r., poza zadośćuczynieniem w kwocie 4.000,00 zł wypłaconym przez (...) S.A. w W., P. M. nie otrzymał żadnego innego świadczenia (dowód: zeznania P. M. k 41-42, akta szkodowe k. 59 i 60 koperta).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swe powód wywodził bowiem z faktu, iż doznał uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia na skutek szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwany ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielał.

Odpowiedzialność sprawcy kolizji z dnia 05.01.2012 r. za szkodę na osobie powoda na gruncie sprawy niniejszej wątpliwości nie budziła. Okoliczności tej pozwany nie kwestionował bowiem. W tym stanie rzeczy porządkująco jedynie zauważyć należy, iż odpowiedzialność sprawcy kolizji z dnia 05.01.2012 r. znajduje swe źródło w art. 436§2 kc w zw. z art. 436§1 kc i 415 kc.

Bezspornym w sprawie niniejszej było także i to, że sprawca kolizji z dnia w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powódkę przypisać można też pozwanemu (art. 35 ustawy (...)). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwany nie kwestionował.

Treść żądania zgłoszonego przez powoda wskazywała, iż w związku z kolizją z dnia 05.01.2012 r. przypisuje on pozwanemu odpowiedzialność w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie. Rzeczą Sądu stało się rozstrzygnięcie czy żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie, a jeżeli tak – to w jakiej części.

Zadośćuczynienie o jakim mowa w art. 445 kc ma przede wszystkim na celu naprawienie krzywd wyrządzonych deliktem oraz złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych - zarówno tych już doznanych, jak też tych mogących wystąpić w przyszłości. Przy czym nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie V CKN 909/00, LEX 56027).

Natomiast wysokość zadośćuczynienia, z uwagi na jego kompensacyjny charakter, powinna być adekwatna do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności takie jak nasilenie cierpień - zarówno fizycznych jak i psychicznych, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa czy trwałe następstwa zdarzenia. Rozmiar zadośćuczynienia musi przy tym przedstawiać dla pokrzywdzonego ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r. w sprawie IV CKN 1266/00, LEX nr 80272).

Z opinii biegłych sądowych G. K. i R. Z. sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania (które to opinie ocenił Sąd jako w pełni wiarygodne, gdyż są wnikliwe i sporządzone przez specjalistów odznaczających się wysokim poziomem fachowości) wynika jednoznacznie, iż w związku z wypadkiem z dnia 05.01.2012 r. powód doznał obrażeń ciała. Stan zdrowia powoda po ww. wypadku szczegółowo opisany został w części ustaleniowej uzasadnienia sąd zbytek jest powtórne jego opisywanie. Należy jedynie przypomnieć, że uszkodzenia ciała powoda zlokalizowane były w miejscu znacząco utrudniającym normalne funkcjonowanie w życiu codziennym (szyja). I choć leczenie ich nie było długotrwałe (około 6 tygodni) i nie wiązało się dla powoda ze szczególnymi utrudnieniami (wymagało jedynie noszenia kołnierza miękkiego, a także ograniczenia aktywności fizycznej), to jednak nie doprowadziło ono do przywrócenia sprawności organizmu powoda do stanu sprzed wypadku. Urazy doznane przez powoda w wypadku z dnia 05.01.2012 r. mają charakter długotrwały i są znaczące (łącznie z tytułu uszczerbku na zdrowiu fizycznym wynoszą 9%). Ograniczają one przy tym powoda w życiu codziennym w zakresie rodzaju uprawianych sportów i wykonywanych czynności. Ograniczeń tych, przed wypadkiem z dnia 05.01.2012 r., powód nie doznawał zaś.

Trzeba też mieć na względzie, że poza sferą typowo „uszkodzeniową”, pokazującą wymierne, bo zewnętrzne skutki wypadku, powód doznał też w związku z kolizją z dnia 05.01.2012 r. szkód w sferze psychicznej. Sfery też nie można, zdaniem Sądu, ani pominąć ani bagatelizować oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie. (...) psychiczne człowieka stanowi bowiem podstawę prawidłowego jego funkcjonowania w rodzinie, życiu zawodowym czy ogólnie rzecz biorąc - życiu społecznym. Wszelkie jego zachwiania rodzą zatem dla człowieka ujemne konsekwencje nie tylko medyczne, ale też we wszystkich innych przejawach jego dotychczasowej aktywności życiowej.

W kontekście powyższych uwag podkreślić trzeba, że w dacie kolizji powód był osobą młodą (30 lat), w pełni sprawną i aktywną fizycznie - uprawiał piłkę nożną i pływanie. Doznane przez niego w wypadku obrażenia i wylały go z dotychczasowego trybu życia, co z całą pewnością stanowiło dla powoda źródło dyskomfortu psychicznego. Wskazywały na to zeznania powoda, które obdarzył Sąd wiarą jako że stanowiły odzwierciedlenie przeżyć powoda. Jak wynika przy tym z opinii biegłego sądowego R. Z. sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania wypadek z dnia 05.01.2012 r. wywołał u powoda pourazowy zespół adaptacyjny. Podkreślenia wymaga, że zespół ten spowodował u powoda 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym - w rozumieniu zapisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania - Dz.U. Nr 234 poz. 1974. Powyższe oznacza, iż wypadek z dnia 05.01.2012 r. pozostawił trwałe ślady nie tylko na zdrowiu fizycznym, ale też na zdrowiu psychicznym.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia ocenił Sąd jako usprawiedliwione do kwoty 5.000,00 zł. Łącznie z kwotą wypłaconą mu przez pozwanego jeszcze przed procesem daje to sumę 9.000,00 zł, co uznać należy za kwotę z jednej strony stanowiącą dla powoda realnie odczuwalną wartość pozwalającą zniwelować cierpienia wywołane wypadkiem, a z drugiej - za kwotę akceptowalną z punktu widzenia poszanowania dobra jakim jest zdrowie ludzkie. Stąd też Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, przy czym o

odsetkach rozstrzygnięto z mocy art.481 §1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 cytowanej na wstępie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Żądanie pozwu w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę 5.000,00 zł ł uznać zaś należało za nieusprawiedliwione. Wyrazem tego jest pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Proces niniejszy powód wygrał w ok. 45%, łączna zaś wysokość jego kosztów ukształtowała się na poziomie 5.884,00,00 zł (250,00 zł – opłata od pozwu uiszczona przez powoda, 300,00 zł – opłata od rozszerzonego powództwa uiszczona przez powoda, 500,00 zł – zaliczka na wynagrodzenie biegłego uiszczona przez powoda, 2.417,00 zł – wynagrodzenie fachowego pełnomocnika reprezentującego powoda powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa, 2.417,00 zł – wynagrodzenie fachowego pełnomocnika reprezentującego pozwanego powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa). W tej sytuacji, ostatecznie, pozwany winien zapłacić na rzecz powoda kwotę 230,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

O brakujących kosztach sądowych orzeczono natomiast w oparciu o art. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) w zw. z art. 100 kpc – obciążając nimi powoda w 55% i pozwanego w 45%/

SSR Aneta Ineza Sztukowska